

РЕШЕНИЕ

№ 26821

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4469** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Д. Ш., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 488/2.3.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението. Твърди, че в страната по произход е била преследвана поради това, че е приела християнството, поради което и е напуснала. Съществува сериозен риск за нея и в бъдеще както и за живота и здравето, така и за това да практикува религията си. Заявила е проблеми, свързани с домашно насилие и принудителен брак, които са игнорирани от ответника. Налице е риск от насилие и поради половата ѝ принадлежност. Категоризирането ѝ като икономически емигрант е напълно необосновано. Неправилна е преценката за липса на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ – реален риск от екзекуция и смъртно наказание.

В съдебно заседание е посочила, че преди интервюто е върната от Германия, била е в шок и не е могла да разбира всичко. Повтаря бежанската история, която е изложила и на интервюто.

В писмените бележки се сочи, че административният орган е нарушил чл. 35 АПК и чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Повтаря изложеното в жалбата.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва жалбата. Твърди, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на г. в [населено място]-У., А., бербер, християнин, разведена. Личните данни са установени въз основа на паспорт. В интервю от 20.11.2025 г. за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателката твърди, че е напуснала А. на 20.10.2025 г. Като бербер е имала проблеми с арабите, но тя лично не е имала. Заявява, че е приела християнството през 2021 г. Била е заплашвана за това и е карана да смени религията си. Откакто приела християнството започнали проблеми в селото и всички нейни близки били против нея, отхвърляли я и не я канили на гости. В А. затворили всички църкви, но те се събирали да говорят за религия в църквата на един човек. Впоследствие някой се оплакал, че се събират там и полицаи отишли в този дом и записали имената на присъствалите. Жалбоподателката не е присъствала, но също била записана. Част от хората в списъка избягали, но други били в атворите. Същевременно твърди, че не знае много за християнството, защото нямала достатъчно време за себе си.

Заявява, че от 2019 г. е имала проблеми, но не чак такива, че да я арестуват. Но тя при всяка заплахата се местела на друго място, заедно с децата си.

През 2025 г. получила призовка от властите. Представя такава, изпратена ѝ от нейната дъщеря от А.. Но освен призовката никога не е била заплашвана, насилвана, преследвана или отвличана в А.. Омъжила се през 2002 г., като на 24.11.2027 г. напуснала дома му и се развели с думи, а през 2022 г. – официално. Съпругът ѝ има друга жена. Проблемите със съпруга ѝ започнали когато той разбрал, че е приел християнството. Започнал да я бие, обижда, вдигал оръжие пред децата ѝ. Те са на 23, 21 и 16 г. и се грижат сами за себе си в нает от нея апартамент. Наложило се да ги остави сами, тъй като е щяла да бъде съдена – между 15 и 20 г. затвор, защото там властите приемали християнството за банда. Не може да се върне, тъй като още на летището ще бъде вкарана в затвора.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допуснати процесуални нарушения. Видно от оспореното

решение административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставне на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Изложените твърдения в бежанската история, дори и да се приемат за достоверни, не могат да обосноват извод за наличието на предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признаците по чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

В процесния случай твърди, че е била гонена заради това, че е приела християнската религия. Настоящият състав намира, че не може да се приеме категорично, че жалбоподателката е била преследвана по смисъла на чл. 8 ЗУБ. Твърди, че съпругът ѝ е малтретирал заради християнството, но същевременно сочи, че се е оженил за друга жена. Твърди, че е била гонена и получила призовка заради събиране в някаква къща, но тя не е била присъствала там. Това, че не я канели на гости не може да се приеме за насилие по смисъла на чл. 8 ЗУБ, макар и да предполага изолиране от социалната ѝ среда. От 2019 г. сочи, че е имала проблеми, но не чак такива, че да я арестуват, но въпреки това се местела при всяка опасност и заплаха. Същевременно, преди интервюто, е пристигнала от Германия.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че така описаната фактическа обстановка не се покрива от смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ за „преследване“. Дори и да се приеме, че е налице нарушение на основни права /което съдът не възприема, предвид изложеното/, то тези нарушения не може да се направи извод, че са достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

По отношение на проблемите с властите твърди, че е имало налице само един инцидент и не може да се приеме, че този единичен инцидент се покрива от признаците на цитираните норми, дори и да се приеме за достоверен. По отношение на пролемите със съпруга, дори и да се приеме за достоверно, че е имало такива, то жалбоподателката вече е разведена не живее със съпруга ѝ, който има и друга жена.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална

опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от приложената по преписката справка от 21.12.2025 г., се установява, че не може да се направи извод за безогледно и повсеместно насилие в А.. Не може да се направи извод, че съществуват сериозни основания да се смята, че ако е на територията на страната за жалбоподателката би имало реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Страната се счита за сигурна такава, съгласно решение № 247/3.4.2024 г.; това се потвърждава и от справката от 2025 г.

Справката следва да се цени доколкото е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“.

Същевременно, съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно справката е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко

отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 е прието следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Не са налице предпоставките за предоставяне на статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както е приел и административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ш., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 488/2.3.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.